

Sygn. akt I C 38/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2016 roku

Sąd Rejonowy w Mogilnie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca SSR Karolina Pawlik

Protokolant sekr. sąd. Łukasz Majewski

Po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 07 listopada 2016 roku w M.

sprawy z powództwa P. N.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda P. N. kwotę 28.481,54 złotych (dwadzieścia osiem tysięcy czterysta osiemdziesiąt jeden złotych 54/100) z odsetkami liczonymi od następujących kwot:

- 27.497,54 złote (dwadzieścia siedem tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt siedem złotych 54/100) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 17 czerwca 2013 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

- 984,00 złote (dziewięćset osiemdziesiąt cztery złote 00/100) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 14 lipca 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

2. Oddala powództwo w pozostałej części.

3. Zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda P. N. kwotę 3.064,05 złotych (trzy tysiące sześćdziesiąt cztery złote 05/100) tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 38/15

UZASADNIENIE

Powód P. N., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł do Sądu Rejonowego w Inowrocławiu VII Zamiejscowego Wydziału Cywilnego z siedzibą w M. pozew przeciwko (...) SA z siedzibą w W. o zapłatę kwoty 37.768,54 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od następujących kwot: 36.784,54 zł od dnia 17 czerwca 2013r. do dnia zapłaty i 984,00 zł od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty i kosztami postępowania. W uzasadnieniu pozwu powód podał, że pozwany odpowiada za szkodę w pojeździe powoda powstałą w dniu 16 maja 2013 roku. Powód opisał rodzaj uszkodzeń w pojeździe, wskazał, że zgłosił szkodę pozwanemu, jednakże pozwany odmówił wypłaty świadczenia wskazując, iż do zdarzenia nie doszło w okolicznościach wskazywanych przez powoda w zgłoszeniu szkody. W związku z tym powód zlecił Stowarzyszeniu (...) sporządzenie opinii, z której wynika w sposób jednoznaczny ścisły związek pomiędzy zaistniałą

kolizją a rodzajem uszkodzeń zgłaszanych przez powoda. Powód domagał się od pozwanego zapłaty kwoty 36.784,54 zł tytułem naprawienia szkody w pojeździe marki A. (...) oraz kwoty 984,00 zł tytułem zwrotu kosztu wykonania prywatnej opinii rzeczoznawcy.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) SA z siedzibą w W., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania. Pozwany potwierdził fakt, iż strony w dacie zdarzenia łączyła umowa ubezpieczenia pojazdów autocasco dotycząca pojazdu stanowiącego przedmiot sprawy. Pozwany podniósł, iż powód nie posiada legitymacji procesowej czynnej w sprawie, bowiem z § 24 ust. 1 ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco wynika, że wiarytelność ubezpieczonego w stosunku do (...), której treścią jest prawo do odszkodowania może być przedmiotem zastawu lub cesji pod warunkiem uprzedniego potwierdzenia tego faktu przez (...) w umowie. Pozwany wskazał, że wiarytelność z tytułu zawartej umowy ubezpieczenia została przeniesiona na rzecz (...) Bank SA, co sprawia, że powód nie jest uprawniony do dochodzenia odszkodowania od pozwanego. Pozwany podtrzymał swoje stanowisko prezentowane w postępowaniu likwidacyjnym wskazując, iż szkoda w pojeździe powoda nie mogła powstać w okolicznościach deklarowanych w zgłoszeniu szkody. Pozwany sprzeciwił się żądaniu zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej opinii.

W toku procesu strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 16 maja 2013 roku samochód powoda P. A. Q7 nr rej. (...) uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji drogowej, za którą odpowiedzialność ponosi powód. W kolizji oprócz pojazdu powoda udział brał pojazd marki M. (...) nr rej. (...). W dacie zdarzenia powód posiadał zawartą z pozwanym (...) SA z siedzibą w W. umowę ubezpieczenia autocasco dotyczącą powyższego pojazdu.

Powód w związku z powyższym zdarzeniem drogowym zgłosił szkodę do pozwanego, jednakże pozwany odmówił wypłaty świadczenia w jakiegokolwiek części wskazując, iż w jego ocenie do powstania szkody w pojeździe powoda nie mogło dojść w okolicznościach wskazanych w zgłoszeniu szkody.

Powód zlecił rzeczoznawcy majątkowemu ze Stowarzyszenia (...) w B. sporządzenie opinii na okoliczność ustalenia przyczyn i skutków kolizji z udziałem pojazdu powoda. Za otrzymaną prywatną opinię powód zapłacił wykonawcy 984,00 zł. Rzeczoznawca w sporządzonej opinii wskazał, że istnieje ścisły związek pomiędzy zaistniałą kolizją drogową opisaną wyżej pojazdów a uszkodzeniami powstałymi w efekcie tej kolizji.

Pismem z dnia 22 stycznia 2014 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 36.784,54 zł (tytułem poniesionej szkody w pojeździe) oraz kwoty 984,00 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia kosztorysu, jednakże pozwany swojego stanowiska nie zmienił i odmówił zapłaty.

Przy uwzględnieniu przebiegu kolizji, położenia nadwozi pojazdu powoda oraz M. (...) nr rej. (...), różnicy mas i sztywności nadwozi tych pojazdów, ujawnione uszkodzenia w pojazdach są przystające. Niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu powoda, zgodnie z technologią producenta w nieautoryzowanej stacji obsługi lub warsztacie naprawczym, według cen występujących na lokalnym rynku, przy użyciu części oryginalnych, z uwzględnieniem ogólnych warunków ubezpieczenia pojazdów autocasco wynosi 27.497,54 zł brutto.

Powód P. N. zakup pojazdu marki A. (...) stanowiącego przedmiot sprawy sfinansował kredytem udzielonym mu przez (...) Bank SA. W dniu 10 marca 2014 roku powód całkowicie spłacił powyższy kredyt a wymieniony wyżej bank zrezygnował z przewłaszczenia pojazdu i przeniósł na powoda udział we własności powyższego auta.

Dowód: zaświadczenie o zdarzeniu drogowym k. 9, 30;

polisa i wnioski k. 85-89;

ogólne warunki ubezpieczenia pojazdów autocasco k. 90-94;

pokwitowanie k. 10, 50;

pismo pozwanego do powoda k. 11;

opinia rzeczoznawcy k. 12-18, 22-29, 36-48, 53-54, 57-70, 95-101;

dokumentacja fotograficzna k. 31-35;

faktura Vat k. 70;

wezwanie do zapłaty k. 19-21;

pismo pozwanego do powoda k. 52;

dalsza korespondencja między stronami k. 55-56;

akta szkody na płycie k. 102;

pismo (...) Bank SA z 11.03.2014r. k. 108;

opinia biegłych z dziedziny techniki samochodowej, ruchu drogowego, rekonstrukcji przebiegu zdarzeń drogowych, wyceny wartości maszyn i urządzeń technicznych w tym pojazdów samochodowych, kosztów oraz jakości napraw pojazdów samochodowych J. K. i M. B. k. 122-144 oraz ich zeznania k. 169-170, 207v.

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie wymienionych wyżej dowodów z dokumentów oraz opinii biegłych sądowych i ich zeznań.

W ocenie Sądu dowody z dokumentów, za wyjątkiem prywatnych opinii rzeczoznawców, są całkowicie wiarygodne, brak jest podstaw do przypuszczenia, że ich treść jest sprzeczna z rzeczywistym stanem prawnym. Odnosnie prywatnych opinii przedłożonych przez strony postępowania Sąd wskazuje, że wnioski tych opinii nie są wiążące dla Sądu a same opinie stanowią wyłącznie dowód z dokumentu i wyrażają poglądy osób je sporządzających.

Za wiarygodny w pełni Sąd uznał dowód w postaci opinii biegłych sądowych z dziedziny techniki samochodowej, ruchu drogowego, rekonstrukcji przebiegu zdarzeń drogowych, wyceny wartości maszyn i urządzeń technicznych w tym pojazdów samochodowych, kosztów oraz jakości napraw pojazdów samochodowych J. K. i M. B. oraz ich zeznań. Dowód ten cechowała rzeczowość i obiektywizm, biegli udzielili odpowiedzi na postawione przez Sąd pytania, na które zgodnie z zakresem posiadanych wiadomości specjalnych i udostępnionym materiałem dowodowym mogli i powinni udzielić odpowiedzi. Sąd nie znalazł żadnych podstaw, by wiarygodność i obiektywizm powyższej opinii biegłych kwestionować.

W toku procesu opinia i zeznania biegłych były kwestionowane przez pozwanego. Pozwany wnioskował o przeprowadzenie dodatkowego dowodu z opinii Instytutu (...) w W. na okoliczność ustalenia przebiegu kolizji, możliwości powstania szkód w pojeździe powoda w deklarowanych okolicznościach oraz na okoliczność ustalenia wysokości kosztów naprawy uszkodzeń powstałych w pojeździe powoda z uwzględnieniem zapisów ogólnych warunków ubezpieczenia pojazdów autocasco. Pozwany wskazywał, że biegli nie wyjaśnili w sposób racjonalny i

wyczerpujący wątpliwości dotyczących korelacji uszkodzeń pojazdów, które rzekomo uczestniczyły w zdarzeniu z dnia 16 maja 2013 roku. W ocenie pozwanego opinię w sprawie winien wydać instytut naukowy, bowiem dysponuje on większymi możliwościami organizacyjnymi i badawczymi aniżeli biegły sądowy. Sąd powyższy wniosek oddalił uznając, iż opinia wydana przez biegłych J. K. i M. B. jest pełna, nie zawiera luk, odpowiada na wszystkie pytania postawione przez sąd. Biegli zeznając na rozprawie również udzielili odpowiedzi na wszystkie pytania pełnomocników a fakt, iż treść i wnioski opinii nie są satysfakcjonujące dla strony nie może przesądzać o zasadności dopuszczenia kolejnego dowodu z opinii biegłego. Sąd wskazuje, że wydana przez biegłych opinia pozwala sądowi zweryfikować zawarte w niej wnioski, problem który został przedstawiony biegłym nie jest na tyle złożony, by wymagał zasięgnięcia opinii specjalistów z instytutu naukowego. Nie jest przesądzającą podstawą do dopuszczenia powyższego dowodu fakt, iż w sprawie toczącej się przed innym sądem a dotyczącej drugiego pojazdu biorącego udział w kolizji Sąd dowód taki dopuścił. Również treść opinii wydanej w tamtym postępowaniu o tym nie przesądza, bowiem opinia wydana na potrzeby postępowania I C 581/14 prowadzonego przez Sąd Rejonowy w Bydgoszczy podlega ocenie jedynie przez tamtejszy Sąd. Zdaniem Sądu dopuszczenie wnioskowanego dowodu w sposób nieuzasadniony zwiększyłoby koszty postępowania i czas jego trwania.

W okolicznościach niniejszej sprawy Sąd uznał, iż roszczenie powoda o zwrot uzasadnionych kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu jest słuszne co do zasady, weryfikacji natomiast podlega jego wysokość.

Sąd w pierwszej kolejności wskazuje, iż podniesiony przez pozwanego zarzut braku legitymacji procesowej czynnej powoda nie jest zasadny, bowiem bank kredytujący zakup pojazdu powoda w związku z całkowitą spłatą kredytu dokonał zwrotnego przeniesienia prawa własności na rzecz powoda i zrezygnował z ustanowionego przewłaszczenia a wszystko to miało miejsce zanim powództwo w sprawie zostało wytoczone.

Zgodnie z art. 805 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę.

W sprawie nie budzi wątpliwości Sądu fakt, że pojazd powoda uległ uszkodzeniu w wyniku zdarzenia drogowego, które miało miejsce w dniu 16 maja 2013 roku. Bezsporne jest to, że pojazd powoda w dacie zdarzenia ubezpieczony był u pozwanego w zakresie autocasco.

Niewątpliwie powód dokonał wyboru sposobu naprawienia szkody w myśl art. 363 kc poprzez zapłatę określonej sumy pieniężnej. Z zasady wyrażonej w art. 363 § 1 kc wynika, że w razie uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione dla przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy uszkodzonej. Do wydatków tych należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, których użycie było niezbędne do naprawy uszkodzeń (por. też wyrok SN z dnia 20.10.1972r., OSNC 1973/6/111) a w ocenie Sądu także koszty związane z ewentualnymi ekspertyzami.

W ocenie Sądu w sprawie zostało bezspornie wykazane, iż ujawnione uszkodzenia w pojazdach biorących udział w kolizji są przystające. Sąd podziela w pełni wnioski biegłych wydających opinię w niniejszej sprawie. Sąd wskazuje również na fakt, iż na miejsce zdarzenia wezwani zostali funkcjonariusze Policji, którzy sporządzili zaświadczenie o zdarzeniu drogowym, w którym wskazali zakres uszkodzeń pojazdów. Powód jako winny kolizji został ukarany mandatem karnym. Sąd podziela również wnioski biegłych, którzy podali, iż niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu powoda, zgodnie z technologią producenta w nieautoryzowanej stacji obsługi lub warsztacie naprawczym, według cen występujących na lokalnym rynku, przy użyciu części oryginalnych, z uwzględnieniem ogólnych warunków ubezpieczenia pojazdów autocasco (zwłaszcza § 27 ust. 1 pkt 3) wynosi 27.497,54 zł brutto. Taką też kwotę Sąd w punkcie pierwszym wyroku, na podstawie art. 805 § 1 kc zasądził od pozwanego na rzecz powoda wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 17 czerwca 2013 roku (tj. od dnia następnego po upływie 30 dni od dnia zgłoszenia szkody) do dnia 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty (art. 481 kc).

W ocenie Sądu zasadne jest żądanie przez powoda zwrotu przez pozwanego kwoty 984,00 zł tytułem kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy. Należy zauważyć, że w toku postępowania likwidacyjnego pozwany odmawiał zapłaty i z tego względu powód zlecił rzeczoznawcy sporządzenie prywatnej opinii. Powyższa ekspertyza przesądziła o tym, iż powód zdecydował się na wniesienia powództwa i stanowi uzasadniony ekonomicznie wydatek, jaki powód musiał ponieść, by w konsekwencji poniesiona szkoda w pojeździe została zrekompensowana. Z tego względu Sąd w oparciu o art. 805 § 1 kc zasądził od pozwanego na rzecz powoda wymienioną wyżej kwotę z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 14 lipca 2014 roku (dnia wniesienia powództwa) do dnia 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty (art. 481 kc).

W pozostałej części Sąd powództwo oddalił jako bezzasadne.

O kosztach postępowania w punkcie czwartym wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc, stosując zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów. Powód wygrał proces w 75,41% natomiast pozwany w 24,59%. Powód w związku z procesem poniósł wydatki w kwocie: 1.889,00 zł tytułem opłaty sądowej, 817,43 zł tytułem zaliczki na wynagrodzenie biegłego sądowego oraz 2.417,00 zł tytułem kosztów zastępstwa pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa, tj. łącznie w kwocie 5.123,43 zł. 75,41% z kwoty 5.123,43 zł stanowi kwotę 3.863,58 zł. Natomiast pozwany poniósł wydatki w kwocie 2.434,00 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa oraz 817,43 zł tytułem zaliczki na wynagrodzenie biegłego, tj. łącznie kwotę 3.251,43. 24,59% z kwoty 3.251,43 zł stanowi kwotę 799,53 zł. Sąd zasądził więc od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.064,05 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu, jako różnicę pomiędzy kwotą 3.863,58 zł a kwotą 799,53 zł.

SSR Karolina Pawlik

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:

- pełnomocnikowi powoda;

2. Z apelacją lub za 14 dni.

M., 5.12.2016r.

SSR Karolina Pawlik